

Titel: Overkiolernes forunderlige Hændelser En Roman.

Citation: "Overkiolernes forunderlige Hændelser En Roman.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 17*, Poul Herman Höecke, 1770, s. 30. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_017-shoot-w1_017_002_p30_bZONE1447268/facsimile.pdf (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

drev ogsaa en Opfindelse den anden, og satte alle vore Smaaheerers Tankkraft i en ret levende Gang. (Dog ey at see, at de ere bleete og bare Maskiner.)

En anden Smaaheere (jeg undser mig næsten ved at sige, at han var en Haarliæver: Dreng) kunde ikke, naagter han endog havde faaet en rød Flayels Modest paa hans Overtiøi, tilvinde sig nogen besønderlig Gunst hos sin Amacia. Han spekulerede derfor paa, hvorledes han endnu kunde forbedre sin Modest og folgelig give sin Overtiøi endnu en nye og vortioere Anseelse. Og da han nyelig havde faaet nogle gamle Galoner til Foræring af en lille Herre, som han var saa lykkelig at akkomodere tilpaa, en Dag, han skulde staae fædder; saa salde der ham ind, at disse Galoner vilde klæde net paa hans rode Flayels Modest. Han fik derfor en Strøderdrenge til at sette ham denne Rød Guld-Galon om sin Modest, med Lovte, at han derfor skulde akkomodere ham paa hans Confirmations-Dag. Neppe lod denne bitte Smaaheere en Søndag efter Aftensang sig see for sin Amacia, hvor hun dandsede uden Vester-Vort, sevend hun løb midt ud af Dandsen, og raabte: Ja, ja, ja! og fra den Tid blev hun ham altid troe, naar de vare ene to.

Saadanne lykkelige Erobringere rygtedes snart over heele Byen. Nogle satte endnu en Rød Guld-Galon, og andre 2 til 3 Røder Guld- eller Sølv-Galoner paa deres Modester, alt ligesom deres Fæstninger vare stærke at indtage. O! sevendende Overtiøier! o! lykkelig for andrede Overtiøier!

Nu skulde Adam, Noa, Odin og andre saadanne gamle Karle see op. Hvor vilde de ikke beundre vore Tidens Opfindelses-Mand i Guld-Alderen. Ja, jeg tør sige: at Adam ikke tørde eller maaskee ikke vilde kiende vore Smaaheerere for sine Søner. Noa vilde tanke, de vare et Slags Skabninger avlede i de Efterskift eller Snegle der hang fast ved hans Ark, ligesom nogle endnu holder for, at der voxer et Slags Ender paa Træer, eller udklæktes af et Slags Stielstf, som Hiers. Odin, troer jeg, vilde mokere sig over dem, og Holger Danske anses dem for Lilleputer. Men lad disse gamle Karle

tænke